

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD

No. 21.

Tacoma, Wash. Nov. 10, 1898.

Vol. 3.

Kristendom og Natur.

Det naturlige Menneske fatter ikke de Ting, som høre Guds Aand til; thi de ere ham en Daarlighed, og han kan ikke kjende dem; thi de bedømmes aandeligen. Thi hvo har kjendt Herrens Sind, at han kunde undervise ham? men vi have Kristi Sind. 1 Kor. 2, 14, 16. Saaledes taler Skriften. Den sætter det gamle Menneske temmelig lavt, saalænge det kun er overladt til sig selv. Dette Udsagn af Guds Aand tiltaler selvfølgelig ikke det naturlige Menneske. Men det første Viddoms Skridt er sig selv at kjende. Paa Afgudstempelen i Delfi i det gamle Grækenland stod Skrevet: O Menneske, kjend dig selv! Men saalænge Mennesket ikke har et Speil, hvori det kan se sine Pletter og Feil, kan det ikke opdage noget galt hos sig selv. Samvittigheden er ikke længere nogen paalidelig Veiviser. Ved Syndefalbet led ogsaa den et Knæk. Derfor trænger vi Guds Ords rene og klare Speil. Men det naturlige Menneske fatter ikke de Ting, som høre Guds Aand til. Naar et Menneske betragter sig selv gennem et Speil, kan det se sig selv, hvis Dine og Syn er i Orden. Hvis derimod Dine er mat og Synet sløvet, saa blir Indtrykket dæstret, det bliver et falskt Billede. Saaledes er det med det naturlige Menneske, naar det ser sig selv i Guds Speil. Først maa dets Dine oplades og dets aandelige Syn opklares og skjærpes, denne Gjerning maa udføres af den ene rette Hænder, den Helligaand. Det første en Læge gjør, er at undersøge Patienten og fortælle Sygdommens Art. Det gjør ogsaa den Helligaand. Det naturlige Menneske, siger han, fatter ikke de Ting, som høre Guds Aand til, ja saa daarligheds staar det til med det naturlige Menneske, at den højeste Viddom er det ufatteligt, ja Daarligheds. Dette skal vi erkjende, indrømme og tilstaa. Det første Viddoms Skridt er sin Daarligheds at kjende.

Men allerede paa dette Stadium gjør det naturlige Menneske Modstand. Det sparker imod ligesom et Barn, der bringes til Lægen. Og denne Modstand gjør det just, fordi det er naturligt. Saa forberedt er det naturlig Menneske,

at det hverken vil eller kan: „Og han kan ikke kjende dem.“ Den menneskelige Naturs Fordærvelse er Kristendommens første Fiende og Modstander. Det har vist sig lige siden Kristendommens første Kamp mod Hedenstabet. Det var jo en af de største Anker, som de dannede Hedninger havde mod de første Kristne, at de ikke levede efter Naturen, at de ikke gjorde Kjødets og Tankernes Vilje, men at de forsøgte at Kjødet med dets syndige Lyfter og Begjæringer.

De første Kristne som alle sande Kristne levede efter Guds Ord, „Kjødets Sans er Fiendskab imod Gud.“ Derfor kan ingen Kristen leve efter Kjødet.

Saa er da nu ingen Fordømmelse for dem, som ere i Kristus Jesus, som ikke vandre efter Kjødet, men efter Aanden. Rom. 8, 1.—Derfor I leve efter Kjødet, skulle I dø Rom. 8, 12.

Skovlillierne.

(Fortsættelse.)

„Hvor er da Bogen?“ spurgte jeg. Diab' ellers holdt Sujette den op mod mig, og jeg saa, at det blot kunde være et ganske lidet Uddrag af den hellige Skrift, saasom den hele Bog var høist fire Tommer i Omfang; desuden var den gammel og bar Spor af hyppig Brug. Jeg forstod snart, at det hele Optrin kun skrev sig fra de ondskabssulde Tjelleter, som alle i ærede mod den Ville, siden man kunde gjøre saa meget Opstuds over en Ubetadelighed, hvilket den Kirke, hvortil jeg dengang hørte, ikke ansaa for overensstemmende med Klogskab. Mit Svar var derfor: „Saa Fru Bule saa Bogen; imorgen skal jeg gaa hen til hende og tale med hende derom.“

Ved dette Svar haabede jeg at stille begge Parter tilfreds, men jeg havde taget feil. Neppe hørte Aime, at hendes lille Bog skulde leveres til Fru Bule, før hun kaldt paa Knæ, løftede Hænderne op mod mig og raabte, medens Taarerne strømmede ud af hendes Dine: „Kjære Fader! Gode Fader Raffie! Paalæg mig den strengeste Bod, lad mig leve et helt

Har paa Vand og Brød, men tag ikke fra mig min Bog, min hjære lille Bog! O, tag ikke fra mig det Bedste af Alt, jeg har!"

"Mit hjære Barn," sagde jeg, "er dine Taarer! Ingen kan du komme til mig i Kirken og fortælle mig Alt om din lille Bog. Vær ikke bange for, at jeg ikke skal være rødsærdig mod dig!"

Med disse Ord lod jeg den lille Pige gaa, kjædet jeg godt hørte, at jeg hverken havde tilfredsstillt Anklagerne eller den Anklagede.

Tidligt den næste Morgen blev det meldt mig, at Fru Furestedde at tale med mig, og da jeg indfandt mig hende, udspiste hun sit Hjerte for mig med følgende Ord: "Kjære Fader, mine Elever har i den senere Tid voldt mig megen Uro og Belymring. Der var, som De ved, en Tid, da vi nød en Fred og Ro, som desværre nu er bleven oegansse fremmed. Jeg var dengang - her traadte Taarerne hende i Øinene - lykkelig og dygtigere end nu og kunde bedre bære min Stillings Besværligheder, hver af Dagens Timer bragte mig dengang nye Glæder, og hver Forandring medførte sin særegne Behagelighed; Børnene indfandt sig fornøjede til Underviisningen og var atter fornøjede, naar Fritiden kom, og de kunde more sig med sine muntre Lege. Naar en af dem forsoo sig, saa sølte Alle sig sam'ulde; fik en af dem Ros, saa glædede Alle sig, var en af dem syg, saa ytrede Alle sin hjærlige Deltagelse, fik en af dem en Gave, saa fik Alle godt deraf. Men nu har desværre Alt laaet et andet Udseende. Jeg hører ikke Andet end Ytringer af Misundelse og Uvilje. Roser jeg et Barn saa søler et andet sig krænket derved; røder jeg en Feil løs en af Smaaapigerne, saa triumfere tyve Andre. Hvad Enhvers Stræben gaar ud paa, er ikke at opføre sig godt, men vid et kunstet Væsen og sine Manerer at kunne hæve sig over Andre. Mit Hus, der før var et Fredens Hjem, er nu blevet en Skueplads for alle onde Lidenskaber."

"Kan De ikke gjette Grunden til denne Forstyrrelse af Deres kære Fæder?" svarede jeg; "Skulde De ikke have været uheldig i Valget af Lærerinde?"

"Frøken Victoire er en dygtig og dannet Dame," svarede hun. "Hvo ved, om jeg vilde saa nogen bedre, om jeg afstedigede hende? Men nu vender jeg mig til Dem, gode Fader! Mine Børn skal gaa til Skole idag, og jeg ved, at De vil være dem en tro og from Raadgiver. Jeg nærer det Haab, at det vil lykkes Dem ved Formaning og Tilrettevisning at fjerne Ondet."

Kort efter denne Samtale lod jeg Eleverne kalde til Skrivte, hvilket foregik i Kirken. Fru Furestedde var tilstede under Handlingen, men holdt sig i saadan Afstand, at hun ikke hørte Noget af det, som blev sagt. Som Skriftefader har jeg soaet høre mangen sørgelig, ja, mangen stærkelig Hemmelighed, og kjædet jeg ikke mere tilhører den romersk-katholske Kirke, vilde jeg dog nu ikke for nogen Pris misbruge den Fortrolighed, som dengang blev kjædet mig som Pæst. De Skriftemaal som Fru Fures Elever afslagde, var imidlertid af den Art, at

det ikke kan drage de ringeste ubehagelige Følger efter sig, om jeg meddeler dem her, for at mine Lærere kan faa et Blik i de unge Pigers Hjerter. Jeg vil dog indskrænke mine Meddelelser om det, der forefaldt mellem mig og Eleverne, til de tre, hvis Navne jeg har nævnt, og som jeg har nærmere beskrevet.

Susette var den første, som kom til mig, da jeg havde indtaget min Plads i Skrivte stolen, og jeg mærkede strog, at hun havde grædt. "Du er bedrøvet, min Datter," sagde jeg v. sig. "Hvad er Anledningen dertil? Navn nu dit Hjerte for mig og vær vis paa, at det Raad, jeg vil give dig, vil sigte til dit sande Vel." Kæppe havde jeg sagt dette, før hun brød ud i Taarer og i den lidenskabelige Tone fortalte mig, at man gjorde hende Uret i Anstalten, og at fornemmelig Francisca var den, af hvem hun maatte lide mest. "Francisca," sagde hun, "der engang var min kjæreste Veninde," er nu blevet min værste Fiende, og det af lutter Skinsyge. Mange finder mig smukkere end hende, og det kan hun ikke taale. Derfor hader hun mig, lader ved enhver Anledning sin Uvilje gaa ud over mig og lytter altid med et speidende Øie paa den mindste Feil i min Opførsel for derpaa strog med synlig Glæde at gjøre Alle opmærksomme paa den og gjøre en stor Forbrydelse af enhver Bagatel."

Jeg vil ikke gjentage Alt, hvad jeg svarede paa dette. Mine Formaninger kan vel i enkelte Stuffer have været gode nok, men de var blandede med Bidsælsor, som jeg dengang var tilbøjelig til. Jeg prisede vistnok den kristelige Kjærlighed og form: nede hende til at øve den ligeoverfor sine Kamerater, men for at tilskynde hende til at stræbe efter denne Dyd, sagde jeg til, at Kjærligheden bevirkede Syndernes Forladelse og skabte det aandelige Liv i Sjæl'en. Ved denne Paastand satte jeg den værste Kjærlighed i Fjæderens Sted og lærte, at gode Gjerninger var istand til at befri os fra Følgerne af vore onde Gjerninger og fra Guds rødsærdige Forbømmelse over os. — Noget, som alene Jesus Kristus ved sin Døds Kraft formoar. O, havde jeg blot dengang kjædet og troet det Dit: "Vi ved, at Menneket bliver rødsærdiggjort ved Troen, ikke ved Lovens Gjerninger."

Susette svarede paa min Formaning med den Uabenhjertighed, som laa i hendes naturlige Karakter. Hun erkjædet, at hun ikke var lidet stolt og ikke kunde taale, at en eneste hendes Kamerater blev hende foretrukket, men at hun paa den anden Side ikke kunde lade være at se med Foragt ned paa dem, der stod under hende. Hun tilstod, at Francisca var Gjenstand for hendes Misundelse og Skinsyge, men at hun i sit Hjerte foragtede Andre, blandt hvilke hun nævnte Aime ved Navn. Som Svor paa disse hendes Tilfælelser foreholdt jeg hende Kirkens Være, at Hovmod var en af de syv Dødsyndes. "Hovmod," vedblev jeg, "er en taabelig Overvurdering af vort eget Værd, som udspringer af Egentjærligheden. Denne Dødsynd kan kun tilgives ved Guds Barmhjertighed ved Daabens Sacraments og ved Boden."

Ved Ordet, "Boden" forværedes Susette synlig, kjædet jeg udtalte det i den mildeste Tone. Da jeg mærkede dette,

høvede jeg den Forsikring til, at jeg ikke vilde være streng mod hende og vel blev: „Veden, min Datter, bestaar af tre Dile — Anger, Bekjendelse og Fyldestgjørelse. Angerens Taarer har jeg allerede seet i dine Øine. — (af, det var kun Bredestaarer!) — Bekjendelsens Pligt har du opfyldt, — altsaa er kun Fyldestgjørelsen tilbage.“

„Og hvori bestaar denne Pligt?“ spurgte Sufette, idet hun ængstelig afbrød mig.

„I det, som jeg nu vil fordrø af dig“ — svarede jeg høitidelig.

„Alt, kjære Fader Kasse,“ sagde hun og saa bedende paa mig. „De vil dog vel ikke forlange, at jeg skal bede Aime om Forladelse eller forsonø mig med Francisca!“ (Baade dette og mere skulde jeg forlangt.)

„Før jeg tør meddele dig Absolution,“ begyndte jeg, „maa jeg først fordrø af dig den Fyldestgjørelse, som Kirken paabyder, og som bestaar i samvittighedsfuldt at bede de Bønner og gjøre de gode Gjerninger, som Presten paalægger den, der skrifter for ham.“

„Jeg er villig til at fremfige saa mange Bønner, som De maatte finde for godt,“ var hendes Svar.

„Saa være det, min Datter,“ sagde jeg og paalagde hende derpaa at bede, jeg erindret ikke mere hvor mangfoldige Ave Maria'er og Paternostre den næste Morgen tør Mesiens Begyndelse, medens hun knælede foran Billedet af den hellige Jomfru, som hang i Fru Bules Værelse. Paa en saa grundtast Maade søgte jeg at forbinde de tybe Saar, Synden havde tilspriet hende, men gav derved kun den stakkels Synderinde en Anledning til at blive tilfreds med sig selv. Jeg havde gysit Olje i den Tid, som jeg skulde kvælt, og o, hvor mange tusinde Gæstlige gaa ikke frem paa samme Maade!“

Jeg sendte Sufette bort, og den Første, som efter hende kom hen til mig i Skriftestolen, var hendes Medbeiterinde Francisca. Den Bekjendelse, hun aflagde, var i det Heltlaget en Gjentagelse af Sufettes; ligesom denne havde klaget over Francisca, klagede nu Francisca over Sufette. Dog var Francisca langt mindre oabenhjertig i Tilstaelsen af sine Synder, hvorfor jeg fordoblede det Antal Bønner, jeg paalagde hende at fremfige i de mørke Aftentimer, medens jeg lod Sufette bede sine om Morgenen. O, hvor Rammer jeg mig ikke nu, naar jeg tænker paa denne Fremgangsmaade, hvorved jeg gjorde Bønnen, denne vor høieste Forret og Livets bedste Glæde, til en Straf!

Efter Francisca's Bortgang sendte jeg Bud efter Aime, men det varede en Stund, inden hun kom, og imidlertid var jeg alene i Kirken. Jeg befandt mig i en sælsom Stemning; Anelser om en stor Omvæltning i mit indre Liv paatrængte sig mig. — Lys og Mørke syntes at ville begynde sin afgjørende Kamp i mit Hjerte. Stedet, hvor jeg befandt mig, og Alt, der omgav mig, forhøiede denne Stemning. Kirken en gammelbogs, gothist Bygning, var rigelig forsynet med Forskringer, Malerier og Udfjæringer. Det lille Kapel, hvor jeg sad, saa ved Enden af en lang Buegang og var indviet til Jomfru Maria. Intet rørte sig omkring mig, —

mit Øre opfangede ingen anden Lyd end Vindens sag'e Su en derude mellem Kirkens Taarn og Tinder. Det netop Indtrufne oplybte min Sjæl, og Sufettes ængste lige Spørgsmaal om, hvilken Fyldestgjørelse jeg vilde fordrø af hende, blev saa levende for mig, at jeg uvilkarlig maatte beffjæf ige mine Tanker dermed. Det blev mig klart, at den unge Pige ganske naturligt maatte vente af mig, at jeg vilde forlange, at hun skulde forlige sig med dem, hun havde forsyndet sig imod. Allerede den tarveligste menneskelige Fornuft fordrede en saadan Fyldestgjørelse, og de simpleste Begreber om Ret og Uret maatte finde den uestergivelig. Men den Kirke, hvis Tjener jeg dengang var, gjorde ingen strenge Fordringer af den Art, for ikke at gjøre sine Tilhængere mismodige og derved lidt utilfredse med Kirken selv. I Virkeligheden er der heller ikke Noget, der falder Mennesket tungere, end at ydmyge sig, medens de strengeste legemlige Spørgeliet kan gjøre det tilfreds med sig selv og helligt i sine egne Øine. — I det foreliggende Tilfælde havde jeg handlet som en samvittighedsfuld Tjener af Bivirketen og troelig iagttaget dens Interesser. Men nu opstod i mit Indre det Spørgsmaal: Har du gjort det Allermidst: for at føre et stort, hovmodigt Hjerte til Ydmyghed? Og fremdeles: Er Kirkens Tugt nu beregnet paa at fremme dens Børns Tilfredshed med sig selv, deres siebliffelige Velbefindende? Søger den kun at berolige Samvittigheden og dykke den i Sson, eller anvender den alvorlige Midler for at raade Bud paa det store Dade — Menneskets faldne Natur?

Disse Spørgsmaal greb mig med saa stærk en Magt, at n it hele indre og ydre Menneske bærede af Forærdelse, thi det forekom mig paa en og samme Tid som Gudsbespøttelse og som uafviselig Sandhed. Jeg havde, vedet i Tankerne at give den Mulighed Rum, at den almindelige, katolske Kirke kunde b'fide sig i Bildfarelse, men paa den anden Side syntes den Stemme, der lalte gennem min Samvittighed og forsdømte Kirkens Fremgangsmaade, at være Guds Stemme. I min Angst gjo. de jeg Korsets Tegn, saa op til den hellige Jomfrus Billede og tilraabte den Engelses Hilsen: „Hil være dig, du Benaade! Herren er med dig, du velsignede b'andt Kvindern!“ Derpaa lagde jeg til i det latinske Sprog: „Hil dig, Maria, Guds Moder, fuld af Naade! Herren er med dig, du velsignede b'andt Kvinderne; velsignet er dit Livs Frugt, Jesus.“ Derpaa tilsvæiede jeg ogsaa Bønnen til hende om at nyde Godt af hendes Forbøn.

Nppe var jeg særdig med denne agudiste Bøn, før jeg hørte lette Skridt i Forhallen, og da jeg saa derhen, fik jeg Die paa en liden, sin Skikkelse, der gennem den smaa'e Sidedør treacle ind i Kirken og ilede henimod det Sted, hvor jeg sad. Det var Aime. Lusttrakket udenfra legede med hendes blonde Locket og lette, hvide Dragt, og Belysningen gav hende Udscende af et overjordist Væsen, idet hun frævede gennem Buegangen; det ene Ø. blik befandt hun sig i den mørke Skygge af en af de gothist Biler, i det næste faldt, den gyldne Lysglans af de rige Gasmalerier i Bindnernet hvorpaa Solen skinnede, paa hendes Skikkelse og syntes at forklare den. Da hun kom nærmere, og jeg tillige blev var

det uskyldige, straalende Blik i hendes blaa Øine, maatte jeg uvillkaarlig tænke paa de Sædtes Opstandelse, naar de gaa frem af Gravene i de nye, forklarede Legemer og begive sig hen til de fuldkomnede Raafærdiges Bølger; endnu mere paafaldende blev dette mig, da hun stod nedenunder Trinene til Kapellet, hvor jeg sad: thi da jeg faderlig rakte Haanden ud mod hende, og hun steg og til mig, lynte et Venlighed ud af hendes Øine og alle hendes Træk, der kun kunde komme fra oven. Jeg modtog hende rørt med de Ord: "Menneftens Frelser og Englenes Herre velgjøve dig, mit kjære Barn! Digesom du paa Jorden kaldes den elskede,* saaa være du ogsaa i Sandhed elsket i Himlen!" Derpaa op'ordrede jeg hende til at skrifte og bad hende især at meddele mig alt det, der stod i Forbindelse med Gaarsdagens Begivenhed. Hendes Fortælling gav mig Aaledning til mange Spørgsmaal, der angik hendes tidligere Liv, og hvad jeg paa denne Maade fik at vide af det kjære Barns Biographi, vil jeg nu meddele mine Læsere i Sammenhæng. Skjønt med Aimes egne Ord.

"Jeg er født i England og mindes endnu ganske tydeligt mit Hjem. Vi boede i et smukt, hvidt Hus med en stor Have, fuld af de vakreste Blomster udenfor og megen Skov i Nærheden. Huset stod paa en Bakke; fra vore Binduer kunde vi se græssende Hjørde og i det Fjerne blaa Høie og Landebyer. Skoven saa saa nær vort Hus, at, naar Binduerne stod aabne om Sommeren, kunde vi ganske tydeligt høre Vindens Susen mellem Træernes Blade, Fuglens sydlige Sang, Skovbækkens Risten og Viernes Summen. Min Fader plejede at gjøre mig opmærksom paa de forskjellige Slags Lyd fra Skoven, og hver Gang jeg nu hører noget lignende, maa jeg strax tænke paa mit Hjem og paa min kjære Fader, der saa ofte spadserede med mig i Skovens dybe Skygge og viste mig alt det, som hans Haand, der døde for os paa Korset, havde skabt, og hvorledes Guds Bidsom, Gødhed og Sørhed aabenbarede sig gennem det Altsammen. Min Moder, min elskede Moder, levede ogsaa dengang; jeg mindes endnu, hvorledes det saa ud i Dagligheden, hvor jeg ofte legede, og hvor hun i Skumringen lod mig sidde paa sit Skjød. Hun lærte mig at læse og lydsjede mig, naar jeg havde været snilt og flittig. Jeg kunde se paa hendes Ansigt, i hvilken nær Forening hun stod med den Gud, til hvem hun saa ofte bad. Naar hun talte med mig om den Herre Jesus, havde hendes Øine saadan deilig Glans, og jeg forstod ogsaa af hendes Ord, hvor høit hun elskede Frelseren. Da tænkte jeg: hvor god og elskværdig maa ikke han være, som Moder holder saa meget af.—Jeg havde ogsaa en Broder, som var et Aar ældre end jeg. Hans Lokker var som lys Silke, og hans Øine som Himlens Farve. Desuden havde jeg en ganske liden Søster, der saa ud som en Engel, naar hun sov. Men saa kom den ene Sorg efter den anden. Først døde min Fader og nogen Tid derefter min lille Søster og min Broder, begge af en smitsom Feber. Jeg blev derfor sendt bort fra Hjemmet og kom aldrig mere tilbage, thi midens jeg var borte, døde ogsaa min Moder. Hvorfor jeg netop blev sendt

hid, ved jeg ikke, men det ved jeg, at jeg, ikke n. ere har noget hjem i England."

Det kjære Barn tørrede ved disse Ord sine Øine og saaa derpaa paa mig, som om hun ventede flere Spørgsmaal.

"Føler Du dig lykkelig her, Aime?" spurgte jeg rørt.

"Ja, Fader," svarede hun, "Fru Bule er meget god mod mig."

"Og har du Intet at beklage dig over?" spurgte jeg videre.

"Nei, kjære Fader,—naar jeg kun havde min lille Bog igjen."

"Men, kjære Aime, det er ikke nogen Bog for dig, og det synes mig, som om du ogsaa vidste dette, thi hvorfor gaar du Aars altid til et ensomt Sted, naar du vil læse i den? Vilde du gjøre det, hvis du ikke troede, det var vigtigt?"

"Det er ikke derfor," svarede hun med et mildt Blik, "med fordi jeg ved, at Jageu her bryder sig om det, der staar i min Bog, og dog er det just det, der gjør mig saa lykkelig."

"Hvad er det da, som gjør dig lykkelig?" spurgte jeg.

"Det som mine Forældre allerede lærte mig, da jeg var et lidet Barn,—at Gud har se. dt sin Søn for at dø for mig, og at hans Blod gjøre mig ren og uskyldig. Derfor maa jeg elske Bibelen over alt Andet i Verden og flittig læse i den, thi i den taler Gud til mig om sin kjære Søns Død og om Troen paa ham, og der staar ogsaa Alt, hvad han vil, jeg skal gjøre."

"Men hvorledes kan et Barn som du forstaa Bibelen?"

"Det ved jeg ikke, Fader," svarede hun naivt. "Jeg har heller ikke nogen stor Bibel; min lille Bog indeholder kun ganske smaa Stykker af Bibelen, og dog fortæller den mig saa meget godt."

"Og det er?"—spurgte jeg.

"Den fortæller mig Alt, hvad min Frelser har gjort for mig,—hvorledes han for min Skyld er bleven Barn og siden har baaret mine Synder, fordi han vilde frelse mig og gjøre mig salig. Naar jeg læser dette, saa føler jeg, at Jesus drager mit Hjerte til sig, og er vis paa, at han er hos mig, skjønt jeg ikke kan se ham. Jeg finder ogsaa i min Bog herlige Løfter om en lykkeligere Verden end denne, hvor jeg vil finde et langt bedre og venligere Hjem end det, jeg har mistet, og hvor jeg vil gjense mine Forældre og Søstrende. Ofte, naar jeg har været alene i Haven og læst i min lille Bog,—o, kjære Fader, da har jeg haft saa glade Tanker og, naar jeg sov, ind, saa skønne Drømme. Imellem drømte jeg, at den Tid allerede var kommen, da den Herre Jesus skal være Konge over alle Jordens Lande. Eller ogsaa saa jeg i min Drøm Steder, der mindede mig om mit kjære Hjem. Min Fader kom da hen til mig og min Moder, Søster og Broder, alle forklarede som Guds Engle og fulgte af den Herre Jesus, min kjære Frelser,—Naar jeg ser Noget, som glæder mig, da erindres jeg ofte om det, jeg har læst, tænkt eller drømt, n. me især er der et Sted langt inde i Ef. v. n, som jeg ifjor ofte besøgte, og som mindede mig saa levende om alle disse Ting. Ogsaa naar jeg hører Musik eller Klokkernes Ringen, eller

* Aime er det franske Ord for „elsket“.

Orgelet under Messen, fyldest mit Hjerte med Glæde ved Tanken paa det, der skal komme, og da længes jeg efter den Dag da jeg skal saa se min Frelser og mine kjære Forældre. Dog ved jeg ogsaa, at jeg ikke maa være utaalmodig efter at forlade denne Verden, hoor De, kjære Fader, og Fru Bule og mange Andre er gode og venlige mod mig."

"Du taler kun om Godhed og Venlighed, Aime; har du da ingen Uoenlighed at beskylde dig over? Føler du ingen Misundelse, intet Had i dit Hjerte mod dine Kamerater? Du ved, at det nu er din Pligt at beskylde disse Fjender, ifald du har dem."

Hun saa noget forundret paa mig og gjentog Ordet "Had," som o i hun ikke forstod, hvad jeg mente.

"Jeg vil udtrykke mig tydeligere, Aime," sagde jeg "Er dine Medelever alled saa snille mod dig, at du aldrig føler Brede eller Uvillie mod dem i dit Hjerte? Kan du virkelig elske dem Allesammen?"

"Jgaarstes var de lidt haarde mod mig, kjære Fader," svarede hun, "men jeg haaber, at jeg alligevel holder af dem."

"Er de da ikke ofte uvenlige mod dig?"

"Ikke just mod mig i Særdeleshed, men de trætter vel mangengang lidt indbyrdes. Dog — kan vi vel vente Andet? Er ikke vore Hjertes onde, kjære Fader? Men naar de er uvenlige mod mig, da tænker jeg paa mit kjønne Hjem i Himlen, og saa forvinder jeg det snart igjen."

"Gunden til, at du ikke fristes til at gjengjelde deres Uoenlighed er altsaa den, at dine Tanker beskæftige sig med de fremtidige Ting. Hvis dette virkelig er dit Hjertes Tilstand, kjære Aime, da er du et meget lykkelig Barn, lykkeligere og rigere velstjnet end alle de Børn, jeg hidtil har lært at kjende. Sig mig, hvor længe dit fromme Sind har været opfyldt af disse himmelske Ting?"

"Jeg tror ikke, at jeg har et fromt Sind, min Fader; ofte maa jeg græde over de Tanker, som opstaa i mit Hjerte og flamme mig for Gud og Menneskene. Jeg er i Sandhed ikke noget godt Barn; men siden mine Forældres og Søskendes Død volder Jaler mig saa stor Glæde som at tænke paa, at jeg engang skal gjense dem. Jeg ved ogsaa, at dette ikke vil ske, hvis jeg ikke her elsker min Frelser, og stræber at adlyde ham."

"Det er sandt, min Datter." Derpaa opfordrede jeg hende til at vende sig til Jomfru Maria og de andre Helgener, for ved deres Forbøn at saa Hjælp til at føre det hellige Liv, som hun stræbte efter. Jeg pegte ved disse Ord paa Billedet over Alteret og opfordrede Barnet til opmærksomt at betragte det milde, huldfulde Udtryk i den hellige Jomfrues Ansigtstræk.

"Billedet kan ikke høre mig," sagde hun.

Jeg vedblev at anbefale hende den virkelige Jomfru Maria, som Billedet forestillede.

"Har hun ikke et Menneske, en Kone?" spurgte Barnet i en tvivlende og forundret Tone.

"Bistof," svarede jeg, men saa begyndte jeg at indprente Barnet den katholske Kirkes Fornuftgrundz for det veder-

siggelige Afguder, som den driver med Jomfru Maria.

Den Lille slog Øinene ned uden at svare, indtil jeg havde gjentaget det endnu en Gang. Endelig saa hun atter paa mig med sit milde Blik og spurgte; "Beder De til Helgenerne, Fader? Min Moder sagde mig engang, at der var intet andet Navn givet blandt Mennesker, ved hvilket de kunde blive frelst, end den Herres Jesu Kristi Navn." (Ap. Gj. 4. 12.)

Jeg har allerede antydet, at Toivl om Rigtigheden af mange af min Kirkes Værdomme fort i Forveien havde forurologet mig. Men i det Ø blik, jeg nu fortæller om, for en saa klar Sandhedens Uvægsraale gennem min hidtil forværkede Sjæl, at jeg ikke kunde svare Barnet et Ord. Stum og forlegen sad jeg der, medens den U Ae, uden at ane, hvor dybt hendes mægtige, tvæeggede Sværd var trængt ind, stod foran mig i sin barnlige Dmngghed. Nu lød Klokkens Toner fra Kirketårnet og gav mig en velkommen Anledning til at slippe ud af Forlegenheden. Jeg reiste mig og sagde: "Tiden er ude, jeg tør ikke dvæle længere," udtalte hurtigt en Betsignelse over Barnet og skodte mig ud af Kirken, idet jeg forsikrede hende, at jeg ikke blot vilde skaffe hende den lille Bog igjen, men ogsaa Tilladelse til at læse i den, naar og hvor hun vilde. (Forts.)

Byggearbejdet.

Plastringen af den sydlige Halvpart af Bygningen er nu paabegyndt og skal fortsættes saa hurtigt som to Plastrere kan udføre Arbejdet. Alle Vinduer er færdige og kan snart ventes paa Pladsen.

En Mand holder ogsaa paa med at lægge ind Kobbertraad for elektrisk Belysning, som vil blive betydelig billigere end Lampen og Olie og tillige langt sikrere; ved elektrisk Belysning kan der ogsaa aarlig spares en hel Del i Form af billigere Afslænsning.

Et af de store Værelser sættes nu i Stand af Barkland Menighed og dens Koindeforening, som betaster både Plastring og det nødvendige til Møblering af dette Værelse.

Ved Gudstjenesterne er der nu en ganske pen Forsamling.

Nylig er Mr. O. Kraabel med Familie samt Svoger ankommen hid fra Onalaska, Wis., og har bosat sig her. Vi haaber, at han maa trives godt og finde noget at bestille. Enen dette bliver at drive Skolens Sagmølle eller Storeforening kan endnu ikke siges. Her er nu ogsaa Udset til at kunne saa kjøbe upaaklageligt Farmland blot et Par Mil fra Stouen for en ganske rimelig Pris.

Bekjendtgjørelse.

Nordlige Pacific Specialkonferens møder, om Gud vil, hos Pastar. C. Hoel i Coerett, Wash. den 24de November næstkommende, Klodden 9 Formiddag. Som Forhandlingsegjenstande foreslaaes: 1 Retfærdiggjørelsen, 2 hvorledes skal den Hellige Skrift blive for os den eneste kilde og Regel for Tro, Være og Liv?

Da der paa samme Tid skal være Kirkeindvielse, anmodes alle Præster om at tage sine Præsteklæder med. Kæmp, flatter formodentlig Tirsdag. Rejsudgifterne bliver ligelig fordelte. S. Nissen, Sekretær.

En sort Høne lægger et hvidt Æg.

E. H. Spurgeon.

Ægget er hvidt nok, omendslønt Hønen er saa sort som Kul. Dette er en meget simpel Ting, men det har fornøjet John Bloomans ensoldige Sjæl og opmuntret ham, naar det har gaaet haardt for han i Verden. Af det onde kommer godt ved Guds store Godhed. Af de træende Støer faar vi vedertøgende Regn. I de mørke Miner finde Menneskene klare Edelstene. Saaledes komme vore bedste Betsjælsler af vore stærke Besværligheder. Den strænge Kulde smuldrer Jorden, og den stærke Vind styrker den gamle Egs Rødder. Gud jender os kjærlige Breve i Konvoluter med sorte Ranter. Jeg har mange Gange plukket sød Frukt af Tornebusk og yndige Roser af Rarpe Torne. Besværligheder er for troende Mænd og Kvinder ligesom den sødt duftende Tornebusk i vore Hælle. Hvor den vozer er der en sød Lugt trindt omkring, især naar Duggen fra Himlen falder paa den.

Vær ved godt Mod, Kammerat. Ved Guds Raade vil alting blive vel tilsidst. Den mørkeste Nat vil blive til en klar Morgen i rette Tid. Lader os blot have Tillid til Gud og holde vort Hoved ovenover Frygtens Bølger. Naar vore Hjertener ere i Samfund med Gud, saa er alting ret. Lader os betragte den Solgats, som omkranser enhver Sky, og naar vi ikke ser den, saa lader os tro, at den er der alligevel. Vi gaa alle i Skole, og den store Lærer skriver mangan en herlig Lektie for os paa Videlsens Tavle. Knappe Tider lærer os at leve paa himmelsk Føde. Sygden byder os at sende Gud efter den store Læge. Tabet af Benner gjør Jesus mere dyrebar. Naar vor Mand taber Modet, bringer det os nærmere til Gud. Alle Ting tjene dem til gode, som elske Gud; og selve Døden vil bringe dem deres højeste Binding. Saaledes lægger den sorte Høne et hvidt Æg.

(Bidnesbyrdet.)

Kirkelige Efterretninger.

Grundstenlæggning. Den 29de Oktober sidstleden lagdes Grundstenen til den lutheriske Menigheds Kirke i Silverton Oregon, hvor Past. N. Pedersen er Præst. Senere vil der komme mere udsælig Beretning derom.

Missionærernes Antal over hele Verden regnes, efter Dr. Piersons Statistik, til 55,000 Personer. 8000 af disse er hvide Arbeidere; de andre er indfødte Kristne paa de forskjellige Missionsraaer. S. og H.

Sektaandens Folger i Norge er forfærdelige. Sekterne gjør alt, for at undergrave den lutheriske Kirke og kaste Tvivl ind i Folkets Hjertener mod den lutheriske Være. Bort Folk hænger jo med rørende Trofast fast ved vor Børnelærdom; roffes Troen paa denne, da er Sjælene ført ud paa Tvivlens Hav. Sekterne paastaar, at de har sundet Sandheden, men de har intet Standpunkt; de vakler hid og did, de har ingen Bekjendelse, snart er de Methodister, snart Baptister, snart Adventister, snart fri—fri—og gi'r en god Dag i al Samfundsforbindelse. Snart sværmer de for en Prædikant, snart for en anden; af disse søres de hid og did for de mange Verdommens Binde; tilsidst havner en hel Del i Fritænkeriets Arme, idet de har gennemgaaet Sektoæsenes Stadier og frugtet sig selv: „Hvad er Sandhed?“ Saaledes rekruteres Fritænkeriets Tropper stadigt og hurtigt fra Sekternes Leir. Frie Næverforeninger, frie Gudsjenestier, frie Prædikanter, frie Kristne, frit—frit alt sammen, uden Orden, Bekjendelse, Styrelse og Tugt—det er Skibet! Og alt dette faregaar inden Statskirken, midt under de offentlige Gudsjenestier, midt for Døren af de kirkelige „Auhoriteter“, uden at der kan strides ind of Statskirken tungvindte Marineri. S. og H.

Farlige Missionærer. Unitarierne har begyndt en ivrig Mission i Japan. De har sat sig til Opgave, 1) at kjæmpe mod de middelalderlige overtroiske Forhillinger, 2) at indføre en frifindt Kristendom, 3) at modarbejde den irrgtellige Være om den evige Fortømmelse og den ubibelske Være om Kristi Guddom. De vil nedlægge som Hovedindholdet af sand Kristendom følgende 3 Grundsaetninger: 1) Vi tro 1) paa Gud som alle Menneskers Fader, 2) paa Kristus som Menneskeslægtenes Fører (ikke Frelser), 3) Sjælenes Udsædelighed, og 4) det godes endelige Triumf over det onde, d. e. alle gudløse Menneskers evige Venaadelse. Frukten af saadan Missionsvirksomhed har allerede vist sig. En japanesisk Lærd, Kanamori, har udgivet en Bog, hvori han forlaster Kristi Guddom og erklærer, at man ikke bør tro mere af Bibelen, end hvad ens Fornuft tilfiger ham. En anden, Hr. Iso, vil forsøge at fremstille en ny Religion, i hvilken det bedste af Kristendom, Jødedom og Budhisme skal forenes; denne skal samle om sig alle Bekjendelser, idet de bortkaster alt uvæsentligt. Det er dog glædeligt, at der er mange orthodoxe Missionsfællaber, som forkynder det rette Evangelium, blandt andet agter den tykke Missouri Synode, at paabegynde en Mission i Japan. S. og H.

Reformationens Forløbere.

Vi gaar nu over til „Forløbere“ i snevære Kredse. I Italien optraadte en Munk Savonarola i Florents. Han var af adelig Stand. Under sin Bedstefaders Beledning gjorde han hurtige Fremskridt i Filosofi og Medicin. Senere togde han sig efter de græske og italienske Forfattere. Men lige fra Barndommen havde hans Sind været til Religionen. Han var stude ved Gudstjenesten i den store Kathedralkirke. Følelsen af egen Syndeuldighed var sjelden ud af hans Tanke. Da udes Skildring af Sjersiden ryttede ham dybt, og saa blev han Munk. Men i Kloret fandt han ingen Fred og ingen, som kunde forstaa eller trøste ham. Endelig kom han over Augustin og den Hellige Skrift. Fra nu af var det hans kjæreste Beskjæftigelse at studere og adlyde den og anvende Sandhederne paa sit Liv og sin Samvittighed. Han indsaa nu ogsaa mange af Kirkens Bilsfarelser, men lod sig dog vie til Prest. 1483, Luthers Fødselsaar, begyndte han at prædike i Florents. Men først efter 2 Aars Ovelse fik han Ry som Prædikant. Hans Taler, især over Johannes Abenbaring trak Tilhørere af alle Klasser. Han blev en „Budsprædikant med glimrende Beltalenhed, henrykkelig Frimodighed, ja med lidenskabelig Varme.“ Kirken maatte reformeres, Italien blev snart hjemløst for sine Synder, og Svæffen vil snart komme. Han vilde ogsaa forbedre Staten og fik stor Indflydelse i Florents. Ved sin mægtige og dog moderate Prædiken gjorde han et dybt Indtryk selv paa de haardeste Hjerter. Den før saa ugudelige Stad blev fyldt med religiøs Begejstring. Selv Munkene afslagde sine Vaster og begyndte et bedre Liv. Paven blev nu urolig, men maatte gaa forsigtig tilværks. Han sendte en Biskop med Tilbud om en Kardinals Værdighed for at vinde ham for sig. Den næste Dag raabte Savonarola med sin sterke Røst fra Prædikestolen: „Jungen anden rød Hat vil jeg have end Martyrens, farvet med mit eget Blod. Men et Omslag indtraadte i Byen, den tøylesløse Ungdom og Adelen havde ham til det yderste. Hans Venner mistede sin Magt i Byens Styrelse, og nu slængede Paven sit Ban over ham og Interdixt over Staden. En oppviglet Folkeshov tog ham til Fange, og hans bitre Fiender dømte ham til Baalet som Folkeforsører og Rjætter, blandt andet for at have lært Retfærdiggjærelsen af Troen. Han døde 1498 villig og med barnlig Hengivenhed til ham, der var død for hans Skyld. — Politisk og religiøst Svermeri skabede hans Gjerning.

I Tyskland og Nederlandene havde ogsaa Reformationen sine Forløbere. 1384 stiftedes Selskabet: „Det forenede Livs Brødre“ i Nederlandene. Medlemmerne bestod af Præster og Lægmand, der uden at binde sig til Løfter eller Keyler, viede sig til Omsorgen for sin egen Sjæls Frelse. Deres alvorlige, evangeliske Prædikeuer, deres Omsorg ogsaa for sine Medmenneskers Frelse og deres Skoler blev viden bekendt og efterlignet. Disse „Brødre“ forberedte i mange Henseender Reformationen ogsaa i Tyskland og flere blev den hjertelig hengiven. Fra „det forenede Livs Brødres“ Skoler udgik ogsaa mange af den lutheriske Reformationens Medarbejdere og Hjælpere.

Johan Wessel fra Groningen er det mest kendte. Han ovede stor Indflydelse i Nordtyskland og var saa berømt, at hans Venner kalte ham „Bardens Lys.“ Han udtalte aabent, at den hellige Skrift skal forklare sig selv og er den eneste Kilde for al Væren. Han besjæmpede ogsaa Afladen. Luther skriver om ham: „Harde jeg før læst Wessel, saa vilde mine Modstandere have indbildt sig, at Luther havde taget alt fra Wessel, saa fuldstændig enige er vi to i Væren.“ I Væren om Nadderer for dog Wessel vilde. Han udgav talrige Skrifter, som blev almindelig læst og vakte stor Opsigt. Hans mange, mægtige Benaar besjættede ham. Men da Munkene ikke fik rydde ham af Veien, søgte de allevegne at opnaase og brænde hans Bøger, hvorfor nogle af dem er gaaet tabte. Ligesom „Det forenede Livs Brødre“ lagde ogsaa Wessel stor Vægt paa et grundigt Studium af de gamle Sprog (Humanismen)† 1489.

Hans Discipel var Johan Reuchlin. Han studerede de gamle Sprog og Revisvidenskab i Frankrig, besøgte Italien stiftede Bekjendtskab med de mest udmerkede Lærde i Tyskland og fik en meget anseet Plads b'audt disse. Han viede sig med Kraft for den klassiske Dannelse og Skolevæsenet i Tyskland. Han gik i Spidsen for de lærde Sprogmand, især indlagde han sig udsædelig Fortjeneste ved Studiet af det gamle Testaments Gruudsprog, hebraisk. Han udgav ogsaa et aabent Brev i hvilket han tilbød sig at uderoise enhver Jøde i den kristelige Religion og paa samme Tid sørge for Opbold. Han skrev en hebraisk Grammatik (Sproglære,) som længe vedlev at være den eneste Lærebog i dette Sprog. Saaledes forberedte han paa sin Vis Reformationen. Hans Søstersøn var Filis Melancton, som han holdt til Studier og siden anbefalede til Lærer i Wittenberg.

Erasmus fra Rotterdam satte dog ved sin Lærdom og sit Ry Reuchlin i Skyggen. Denne Mand gik i Stol hos „Det forenede Livs Brødre“ i Holland og blev derpaa af sin Formynder tvungen til at gaa i Kloster, men blev senere befriet fra Munkeløstene og var fra den Tid Munkenes skarpeste Kis. Han studerede i Paris, besøgte Italien og opholdt sig en Tid i Oxford, England. Derefter foretog han Rejser i næsten alle Lunde og blev overalt ventlig modtaget af Fyrster, Adelsmænd og Beskyttere af Lærdom. Han ansaa det for sin Livsoppgave at stille Videnskaben i Religionens Tjeneste og at virke for Udbredelsen af ren og usorfalstet Kristendom. I et Skrift „Daarstabsens Pris“ gif han især Løs paa Munkene og skaaner heller ikke Paven og hans Bøgue. Kirkens Mænd klagede over, at han ved sine Angreb banede Veien for Luther. Endnu mere gjorde han dette ved 1516 at udgive det nye Testament paa Græsk med latinisk Oversættelse. Han misbilligede den hedenske Land hos mange (især italienske) Dyrkere af de gamle Sprog og ivrede paa sin Vis meget for en Reformation af Kirken. Han hilsende Luthers første Fremtræden og sagde, at Du her havde rørt ved Pavens Trone og Munkenes Bug. Men med alt dette var Erasmus ikke nogen Reformator. Han var af Naturen frygtfom og vilde ikke vove noget for Sandheden. „Lad andre,“ sagde han, „stræbe efter Martyriet, jeg anser

mig ikke værdig dertil." Da det blev Avoc med Kampen, trat denne Galohedens Maad sig tilbage, ja opt aadte end- og mod Luther i et Skrift og fremkaldte derved Luthers berømte Bog om „Den bundne Vilje". Tiden krævede Mænd, som havde Tro til at sligte Bjerge og Mod til at vide alt De kom og laa.

L.

Bidrag til Pacific Lutheran University.

Ved G. O. Ruskad fra Rev L. A. Torgesen.....	\$32 00
fra Rev. L. Carlsten.....	13 00
fra Rev. D. C. Jordahl.....	5 00
fra R. v. D. Vereide.....	4 00
tilsammen	
	54 00
Mrs. C. J. Wing indbetalt Subscription.....	100 00
Bed Sophie Peterson Udbytte af en <i>Basket sociable</i> afholdt hos Syver Hjerleid.....	10 25
Offer ved Grundstentlægning i Silverton Oregon..	34 40
Mrs. Torbor Larsen Harmony Minn.....	1 00
Offer i Bangs Menighed N. v. Tingskjælds Kald...	80 00
Mrs. Rosa Aaastad.....	40 00

Betalende Subskribenter.

for 3die Aargang.

Thor. Helgesen, M. M. Reini, E. O. Bil, Mrs Dypal, Mrs. S. Peterson, L. C. Føim, Mrs. Nils Davidsen, Mrs A. Sketne, Carl L. Børresen, Mrs. B. Nyquist, Mrs. E. S. Rynning, Mrs S. Børresen, Lars Børresen, Mrs. John Streeter, Jan Hulberg, Mrs. Chr. Ber, Mrs. L. E. Herberg, Rev. A. Dolven, R. O. Høngen, Mrs. Hagen Berg.

for 4de Aargang.

Lina Fritsøcke, John Lunke, Mrs. E. Carlson, for 3die og 4de Aargang.

Lars H. Olsen, E. Lundbeck, T. T. Larson, Rev. S. Svenningjen, E. G. Storaasli.

for 2du og 3die Aargang.

Mrs. M. Galby, Prof. J. B. Frich, J. Solem, Ole E. Brække.

—:000:0:000:—

Metropolitan

·: Savings ·: Bank. ·:

— Før kaldet —

Tacoma Building & Savings Association.

·: S·: P·: A·: B·: C·: S·: A·: B·: A·: ·:

(Incorporeret 1887.)

Theaterbygningen Gjør't af 9 og C St.

Åben daglig fra Kl. 10. til 3.

Lørdag fra Kl. 10. til 1. og 6. til 8. Aften.

Indbetalt kapital	\$100,000
P. D. Caesar.	President.
C. W. Guos.	V. President.
Das. Le S. Johnson.	Secretary & Treasurer.
Ole Helvig.	Ass't Cashier.

Directors.

Dowmer C. I. Stiles, C. W. Briggs, J. W. Anderson
G. I. Holmes, Theo. Hosmer, Geo. P.
Caton, P. D. Caesar, C. W. Guos,
Das. Le S. Johnson.

6 per ct Rente

Renterne udbetales kvartalsvis i Januar, April, Jule og Oktober. Pengene udlænes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvilkkaar. Anvisninger paa alle Stedri i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

Kjøb Eiendom i Armour Addition

af Pacific Lutheran ·:

·: University Association

Stofen eier nu selv nogle hundrede Byggetomter ganske nær Bygningen. Jernbanean gaar midt igjennem Armour Addition. Det er særdeles vakre og flette Lotter, som bydes tilsalgs, og enhver, der nu kjøber Eiendom af os, bliver Eier af en sund og værdifuld Byggetomt, og hvad der betales for den, anvendes til at fuldføre Bygningen med. Vi sælger fremdeles for \$100 per Lot, mod kontant Betaling. Paa den stand forlanges \$110 per Lot. Saasnart Lotten er betalt, gives Warranty Deed af os.

Vi trænger mange penge til Bygningens Kuldsælsse endnu. Skriv til Pac Luth University Association, Portland, Biet: Co. Wash'n.

Fko og Stovler

Til billigste Priser og af beste Sort hos S. Olsen, 1912 Jeff. Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardloft of cost selges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Med mig de bste Priser," siger S. Olsen. Herald anbefaler paa det bedste.

The Lutheran University Herald.

udkommer 10 Gange om Maanedes og koster for- skudsvis 50 cents per Aar.

Adresse: "The Lutheran University Herald" Portland, Pierce Co. Wash. Redaktør: N. Christensen.

Subskribentsamlere faar paa 5 betalende Abonnenter den 6te frit. Send ind straks Penge for en Aargang, 50 cents.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second class matter.